

15. výročie Súkromnej základnej školy BellAmos 28

bývalí žiaci od nás odišli. Rodičom nevyhovovalo dopravovať deti 9 km do Sklabine. Ja sama som nazvala tento rok rokom čiastočného útlmu. Obrovská vďaka patrí všetkým rodičom, ktorí vydržali. Tento rok naozaj stál za to a ak sa hovorí, že učenie by malo byť zážitkové, tak tento školský rok naozaj taký bol. Denne sme do Sklabine prepravovali vyše tridsať detí. Niektoré autami s rodičmi, niektoré so mnou ráno o 6,45 hod. alebo o 8,40 hod. so Zuzkou autobusom od Národného cintorína. A poobede späť domov – o jednej, o druhej, o pol štvrtej, o pol piatej. Bolo to veľmi náročné a najväčšiu zodpovednosť mala asi Zuzka, ktorá prepravovala najviac detí. Vyučovanie sme začínali ráno o 9. hodine. Veľmi to vyhovovalo najmä našim sedmospácom ☺. Jeseň bola krásne teplá a slnečná. Raz ráno sa pred dverami školy objavil veľký kôš s ovocím. Trónili v ňom hrušky, slivky a jablká. Suseda „odnaproti“ nám doniesla vitamíny pre deti. Inokedy na výstavku ovocia prispeli dobrí ľudia plodmi všetkého druhu zo záhrad. Na konci septembra sme urobili na Sklabinskom hrade veľkú vernisáž kresieb, hradných strašidiel a modelov hradu. Deti si s rodičmi mohli vyskúšať svoju šikovnosť v hode sekerou, v streľbe z luku, zo vzduchovky, povoziť sa na koníkoch, opekať špekačky na hradnom ohnisku...

V Sklabini sme zažili aj prvý Halloween a pravé dedinské Vianoce. Prežili sme rozprávkovú zimu, stavanie snehuliakov, brodenie v závejoch, guľovačky. Radko a Martinko Zacharovci neraz so mnou odpratávali sneh pred školy, aby sme sa ráno dostali do budovy. Nad dverami viseli obrovské cencúle a snehu bolo takmer pod okná. Škoda, že v čase, keď sme sa chystali na lyžiarsky výcvik, prišiel odmäk a z lyžovačky nič nebolo. Počas roka sme mali mnoho návštev: boli u nás študenti z Jeseniovej lekárskej fakulty, škôlkari z MŠ v Záturčí, pani učiteľky zo ZŠ Bojničky. Počas pobytu svojich rodičov v zahraničí sa stala na mesiac našou žiačkou aj Šarlotka z Banskej Bystrice /vnučka pána Cillera, scenáristu z martinského divadla/. Peťo Grom si zlomil ruku a ja, aby som nebola horšia, som si na začiatku júna /ako inakšie, na prázdniny/ u pani učiteľky Helky na Bystričke zlomila ruku tiež. Do školy v prírode sme išli do horských domov v Uľanke. Mali sme krásne slnečné počasie, nechýbal tradičný indiánsky deň /ten majú deti najradšej/, túry, dorozumievanie sa pomocou morzeovej abecedy, táboráky, športové dni, návšteva Harmaneckej jaskyne a veľkým zážitkom bolo, keď pristál pri našom horskom dome človek s padákom. Natálka tu oslávila svoje narodeniny a my všetci sme sa hostili na tortách, ktoré sme jej pripravili. A ešte jeden zážitok sa spája so Sklabinou. Je to prvá svadba v BellAmose. V januári sa pani učiteľka Zuzka rozhodla, že si zmení svoje priezvisko na Kováčová a tak sme sa „svadbili“. Nevesta a ženich boli krásni! Nechýbalo množstvo detí /takmer celá trieda/, nakreslené plagáty, ryža pre šťastie a hlavne výborné koláčiky. Školský rok sme v zdraví /ja so zlomenou rukou, ale inakšie zdravý/ dožili. Bolo nám smutno, lebo sme vedeli, že ďalší rok v Sklabini ostať nemôžeme. Niežby nás nechceli, ale jednoducho nebolo kde. V lete sme si urobili na školskom dvore ešte na rozlúčku 10-dňový letný tábor. A potom nasledovalo opäť smutné balenie, lúčenie, sťahovanie a opäť boj „s veternými mlynmi.“

1999/2000 - Rok štvrtý, opäť martinský... a rok prvých gymnazistov

Hovorí sa, že dvakrát do tej istej rieky nevstúpiš. Výnimka však potvrdzuje pravidlo. Po treťom sklabinskom krásnom roku sme sa opäť vrátili do Martina. Nebolo to jednoduché. Ťažko sa nám lúčilo s prostredím čaročarnej Sklabine, s ľuďmi, ktorí nám nesmierne pomohli v najťažších chvíľach a navyše balenie so zlomenou rukou... To by nebolo nič, ale v Martine na Východnej nás nevíťali práve najsrdečnejšie. Vymedzili nám priestory nad jedálňou. Boli to štyri triedy /vtedy to pre nás stačilo/, malé, ale útulné. S láskou sme si ich pripravili, za pomoci mojich neodmysliteľných priateľov. Nikdy nezabudnem na sťahovanie zo Sklabine. Lúčili sme sa so slzami v očiach. Pán Daubner a pán Szépe /ockovia našich bývalých žiakov Natálky a Matúška / nám odviezli veci na Avii. Predstavte si, boli to tri plné autá! Ani sa nám nechcelo veriť, že máme toho toľko. K tomuto obdobiu sa viaže aj náš PRVÝ POČÍTAČ! Darovala nám ho firma Hoechst Biotika. Do novej školy prišli noví učelia. Bola to pani učiteľka Renátka Špiriaková, ktorú sme doslova „stiahli“ z materskej dovolenky od Sašky /dnes už úspešnej gymnazistky/ a veru nikdy sme to neobanovali. Veríme, že ani ona nie. Súčasne s ňou nastúpila do práce aj terajšia pani zástupkyňa Helka Ogureková, ktorá sa predtým zarietala, že nikdy ku mne nepôjde... Prečo tak hovorila, to vie len ona sama. /Helka, ďakujem, že si sa dala po troch rokoch presvedčiť! Dnes si neviem školu bez Teba predstaviť! ☺/. Boli sme radi, že okrem

33 15. výročie Súkromnej základnej školy BellAmos

2001/2002 - rok šiesty, rok čarovných príbehov, rok počítačov, rok ďalších gymnazistov...

Po horúcom lete /počasím i pracovne/ sme v septembri 2002 opäť zasadli do lavíc. Počet žiakov dosiahol 70, pedagógov bolo 11 kmeňových a 3 externí. Kráľ Abecedár privítal nových prváčikov – Majku Amiridu, Borisa Bágela, Adka Bakalú, Stanka Bernáta, Lejku Čerňanskú, Martinka Dzurošku, Viktóriu Grajciarovú, Inku Janičkovú, Barborku Kráľovú, Vilka Kubíka, Filipka Miškolciho, Katku Moricovú, Nadin Muchovú, Jakubka Stehlíka a Romanka Vajdíka. Spolu s nimi po úspešnej praxi v našej škole začala svoju učiteľskú kariéru aj ich triedna učiteľka Lenka Marošová (dnes Grendárová). Okrem nej sme prijali do pracovného pomeru novú učiteľku matematiky Majku Debnárovú, ktorá sa stala triednou učiteľkou piatakov, na civilnú službu nastúpil Martin Kubiš, vďaka ktorému sa vybudovala prvá počítačová učebňa /zohnal nám sponzorsky niekoľko prvých počítačov a vypracoval prvú koncepciu vyučovania informatiky v našej škole/, od januára nastúpil do školského klubu Janko Baran, pedagóg voľného času. Skvelí to ľudia! Pavilón C nám bol už tesný a tak sme dve triedy druhého stupňa (Majku Debnárovú a Maťka Thomku) umiestnili na prízemí v B pavilóne spolu so štátnou školou. Nebola to výhra, ale bolo to dočasné riešenie. Bol to zaujímavý rok, plný noviniek. Ako členovia expertnej skupiny sme úzko spolupracovali s vydavateľstvom Orbis Pictus Istropolitana pri overovaní experimentálneho šlabikára pre 1. ročník ZŠ (dnes ho už používame ako alternatívnu učebnicu autorky p. Štefekovej) a za efektívnu spoluprácu sme dostali od riaditeľa vydavateľstva Ing. Stanislava Madarása ďakovný list. Učitelia II. stupňa pokračovali v overovaní slovného hodnotenia žiakov na II. stupni ZŠ. Medzi najväčšie úspechy tohto roka patrilo 3. miesto v okresnom kole v prednese poézie a prózy - Barborka Baťalová, 1. miesto v okresnom kole Rozprávkové vretienko s postupom na krajské kolo - Barborka Morgošová a víťazstvo v celoslovenskej súťaži Čarovný príbeh, ktorú vyhlásila firma Coca-Cola pri príležitosti Roku detskej knihy na podporu čítania detí. Zapojili sa do nej s veľkým nadšením hneď tri triedy – tretiaci s p. uč. Renátkou, štvrtáci s p. uč. Žanetkou a šiestaci s p. uč. Maťkom. Tí poslední pracovali na knihe dokonca aj cez jarné prázdniny! Svetlo sveta uzreli tri úžasné knihy. Súťaž nakoniec medzi vyše 761 triedami slovenských škôl vyhralo 24 tried, medzi nimi aj Žanetkina. Deti spolu so Žanetkou strávili krásne dva dni na zámku Smolenice a škola dostala hodnotný knižný dar v hodnote 35 tis. korún. Mali sme z toho veľkú radosť. Svoju literárnu tvorbu deti prezentovali aj na Jarnej škole fantázie v rámci 2. ročníka Martinskej literárnej jari.

